

Husinecký zpravodaj

číslo 268 | únor 2026 | ročník XXVII

Otázky pro starostku

Klíčové téma: Nové byty v DPS jsou připraveny pro své nájemníky.

Stavební práce byly úspěšně dokončeny a nové byty v Domě s pečovatelskou službou (DPS) na Prokopově náměstí 43 jsou nyní připraveny pro své první nájemníky. Jak získat byt v husineckém Domě s pečovatelskou službou?

Záměr o pronájmu město oficiálně zveřejní 17. února 2026. Byty v Domě s pečovatelskou službou jsou určeny především **občanům, kteří jsou soběstační**, ale ke svému bezpečnému a důstojnému životu mohou potřebovat pomoc druhé osoby nebo pečovatelskou službu:

- **seniorům** ve věku 65 let a více
- **osobám se zdravotním postižením** nebo invaliditou

Jaké další podmínky musí žadatel splnit?

Kromě věku či zdravotního stavu je nutné splnit tyto požadavky:

Vztah k městu: Pobyt žadatele (nebo jeho příného příbuzného – syna či dcery) v Husinci musí trvat minimálně 10 let.

Bezdlužnost: Žadatel nesmí mít žádné dluhy vůči městu Husinec.

Zdravotní stav: Musí umožňovat samostatné bydlení.

Kde a jak mohu o byt požádat?

Formulář žádosti bude k dispozici od 17. února:

Městský úřad: K osobnímu vyzvednutí.

Web města: Ke stažení v sekci dokumentů.

Jaký je termín pro odevzdání žádosti?

Žádosti v zalepené obálce s označením „**NEOTEVÍRAT – PRONÁJEM BYTU v DPS**“ lze podávat od 17. 2. 2026, do nejpozději **4. 3. 2026 do 12:00 hodin**.

Žádosti doručené po tomto termínu nebudou do výběru zařazeny.

Je možné si byty předem prohlédnout?

Ano, osobní prohlídku bytu si můžete domluvit na telefonním čísle: **606 611 217**.

Kdo a podle čeho rozhodne o přidělení?

O nájemnících rozhodne rada města Husinec na základě splnění podmínek, aktuální životní situace ža-

datele a jeho sociální potřeby. Cílem města je zajistit, aby byty v Domě s pečovatelskou službou sloužily těm občanům, kteří je skutečně potřebují. Zároveň si přejeme, aby zde obyvatelé našli skutečný domov, kde se budou cítit bezpečně, dobře a důstojně, v centru města, v blízkosti dostupných služeb a bez pocitu osamění.

Jak vypadalo vyúčtování odpadového hospodářství za rok 2025?

Celkové náklady, které město muselo vynaložit na svoz a likvidaci všech druhů odpadů, dosáhly částky **2 452 161 Kč**. Největší položku tvořil směsný komunální a objemný odpad ze sběrného dvora, za který jsme zaplatili **1 361 300 Kč**. Další významnou částkou je **819 769 Kč** za tříděný odpad (papír, plasty, sklo, dřevo) a **206 329 Kč** za nově zavedený svoz bioodpadu.

Vyplatilo se nám zavedení hnědých popelnic na bioodpad?

Jednoznačně ano. V roce 2025 jsme svezli **75,1 tun** bioodpadu. Právě díky tomu a díky poctivému třídění ostatních složek kleslo množství směsného odpadu v černých popelnicích meziročně o **46,2 tuny**. To je velmi dobrý výsledek, který ukazuje, že občané k odpa-

dům přistupují zodpovědně.

Proč město doplácí na odpady, když lidé platí poplatky?

Poplatek pro rok 2026 zůstává ve výši **650 Kč** na osobu, ale tato částka bohužel nepokrývá skutečné náklady. Ty neustále rostou kvůli zdražování energií, dopravy, i zpřísnujícím se zákonům. Rozdíl mezi vybranými poplatky a skutečnou fakturou za likvidaci musí město hradit ze svého rozpočtu.

Můžeme jako občané tyto náklady ještě nějak ovlivnit?

Cesta je jediná – nejdražší položkou je pro město tuna směsného komunálního odpadu. Čím více budeme třídit a čím méně odpadu skončí v černých popelnicích, tím větší bude úspora v městském rozpočtu. **Každá vytríděná tuna znamená do budoucna menší tlak na případné zvyšování poplatků.**

Děkujeme všem, kteří třídí a přistupují k odpadům zodpovědně – má to smysl nejen pro životní prostředí, ale i pro rozpočet.

Přeji nám všem, ať jaro přinese dobrou náladu, novou energii a radost z každodenních maličkostí.

Ludmila Pánková, starostka

Životní výročí v době od 1. 3. 2026 do 30. 04. 2026 oslaví:

Jarmila VÁŇOVÁ, Husinec

Jaroslava ČAJANOVÁ, Husinec

Libuše CARDOVÁ, Výrov

Marie PEŠKOVÁ, Husinec

Jan VELEK, Husinec

Oslavencům blahopřejeme!

Noví občané našeho města roku 2025

Novým občánkem města Husinec je Lukáš LEŠEK.

Rodičům blahopřejeme!

Čísla z evidence obyvatel za rok 2025

Počet trvale hlášených obyvatel k 31.12.2025:

Obyvatel: **1294** (Husinec 1191, Výrov 84, Horouty 19)

Cizinců: 128 osob

Děti: 243 osob

Průměrný věk obyvatel 42,08

Dospělí: 1051 osob

Narození: 7 dětí

Úmrtí: 7 osob

Místní poplatky na rok 2026

Splatnost všech poplatků je do 30. 4. 2026.

1. Jak a kde zaplatit?

Můžete si vybrat jeden ze dvou způsobů:

Bezhotovostně:

Na účet u KB: 2621281/0100. Jako variabilní symbol (v. s.) uveďte číslo popisné vašeho domu.

V hotovosti:

V pokladně MěÚ Husinec:

- Pondělí a středa: 8.00–17.00
- Úterý a čtvrtek: 8.00–16.00
- Pátek: 8.00–12.00

2. Sazby poplatků

Poplatek za odpady:

Fyzická osoba **650 Kč**

Senioři (v roce 2026
dovrší 80 a více let) **350 Kč**

Poplatky za psy:

	První pes	Každý další
Základní sazba	150 Kč	250 Kč
Vlastník starší 65 let	100 Kč	200 Kč

Otevírací doba Pošty partner od 16. 2. do 24. 3. 2026

Pondělí 12-15 hod

Čtvrtek 12-15 hod

Úterý 12-15 hod

Pátek 12-14 hod

Středa 13-17 hod

Odvoz odpadů 3–5/2026

Bioodpad každý sudý týden v úterý: 31. 3., 14. 4., 28. 4., 12. 5. a 26. 5.

Komunální odpad každý sudý týden ve čtvrtek: 5. 3., 19. 3., 2. 4., 16. 4., 30. 4., 14. 5. a 28. 5.

***Velikonoční sezóna v Zahradnictví Husinec již od 20. 3.
V prodeji dekorace, cibuloviny a další. Těšíme se na vás.***

Prvníáčci zazářili na adventním koncertě v Husinci

V neděli 7. prosince 2025 se v Husinci uskutečnilo krásné a velmi dojemné předvánoční vystoupení, které potěšilo všechny přítomné. Na jednom pódiu se totiž potkali nejmenší zpěváci – žáci první třídy – se smíšeným pěveckým sborem Česká píseň Prachalice.

Děti společně se zkušenými sboristy zazpívaly známé vánoční písně a koledy, které rozezvučely celý sál a navodily pravou adventní atmosféru. Pro mnohé prvníáčky to bylo vůbec první veřejné vystoupení, a přesto se svého úkolu zhostili s obdivuhodnou odvahou i radostí. Přirozená dětská bezprostřednost v kombinaci s jistotou dospělého sboru vytvořila jedinečný hudební zážitek.

Publikum odměnilo všechny účinkující dlouhým potleskem a nejdemnomu posluchači se při pohledu na soustředěné děti a znějící koledy do očí vernaly slzy dojetí. Společné vystoupení bylo nejen krásnou ukázkou spolupráce mezi generacemi, ale také důkazem, že hudba má sílu spojitvat a vytvářet nezapomenutelné okamžiky.

Děkujeme všem za krásný kulturní zážitek.
Zdenka Nová a Tomáš Tesárek

NECHÝBĚLA ANI TRADIČNÍ
PROCHÁZKA DO KOSTELA
POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE, KDE JSME
SI PROHLÉDLI VYSTAVEVÝ
BETLÉM, PŘIVONĚLI JSME SI KE
KADIDLU A OBDIVOVALI JSME
KRÁSY ZDEJŠÍ ARCHITEKTURY.

DOZVĚDĚLI JSME SE PÁR
ZAJÍMAVOSTÍ - NĚKTERÉ
SÁDROVÉ SOŠKY JSOU JEŠTĚ
PŮVODNÍ A CELÝ BETLÉM BYL DO
HUSINECKÉHO KOSTELA
DOVEZEN, KDYŽ HO ZACHRÁNILI
Z DNES JIŽ ZATOPENÉ VESNICE
POD LIPENSKOU PŘEHRADOU,
Z DOLNÍ VLTAVICE.

ZPÍVALI SE DĚTSKÉ PÍSNĚ, PÍSNĚ
Z POHÁDEK NEBO O PŘÍŠERÁCH
A ŠUMAVSKÝCH STRAŠIDLECH.
DĚTI SE NA CHVÍLI OCITLY I NA
KRÁLOVSKÉM PLESE, KDE SE
NEJEN ZPÍVALO, ALE I TANČILO.
DĚTI PŘEDVEDLY KRÁSNÝ
VZNEŠENÝ TANEC HODEN PRINCŮ
A PRINCEZEN, ALE
I POŘÁDNÝ ROCK'N'ROLL, PŘI
KTERÉM TO VŠICHNI POŘÁDNĚ
ROZJELI.

LEDEN V MATĚŘSKÉ ŠKOLE

ZAČÁTEK ROKU NÁM PŘIJEL
ZPŘÍJEMNIT SE SVOU
KYTAROU JIHOČESKÝ
FOLKOVÝ MUZIKANT PAN
LUBOMÍR HRDLÍČKA.

VŠICHNI JSME SI UŽILI
PŘÍJEMNÉ DOPOLEDNE PLNÉ
HUDBY, ALE PŘEDEVŠÍM
RADOSTI.

V ÚTERÝ 27. 1. 2026 SE
USKUTEČNILO SETKÁNÍ PRO
RODIČE S PANEM ŘEDITELEM

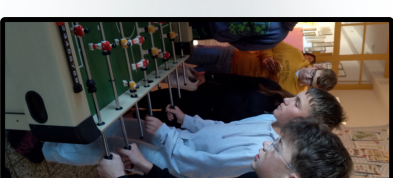
NAŠÍ ŠKOLY A PANÍ UČITELKOU BUDOUČÍCH PRVNÁČKŮ.
POVÍDALO SE NEJEN O ZÁPISU, ALE I O PRVNÍM ŠKOLNÍM
DNU NEBO CO MOHOU RODIČE A DĚTI OD 1. TŘÍDY
OČEKÁVAT.

NÁSLEDOVALA BESEDA S PANÍ MGR. LENKOU HRUNKOVOU,
KTERÁ SE ZAMĚŘUJE NA PODPORU DOWEDNOSTÍ
PŘEDŠKOLÁKŮ A JEJICH PŘÍPRAVU NA VSTUP DO ZÁKLADNÍ
ŠKOLY.
RODIČE MĚLI PROSTOR NA SVÉ DOTAZY A DOZVĚĎELI SE
TAKÉ, JAK MOHOU I DOMA SVÉHO PŘEDŠKOLÁČKA
PODPOROVAT A ROZVÍJET V BĚŽNÝCH ČINNOSTECH.

HUSINECKÁ ŠKOLA OŽILA TURNAJEM VE STOLNÍM FOTBÁLKU

DO TURNAJE SE PŘIHLÁŠILO CELEKM 9 HERNÍCH DVOJIC.
HRÁLO SE S FAIR-PLAY PŘÍSTUPEM, ALE NIKDO NEDAL SOUPEŘI NIC ZADARMO.

TŘETÍ MÍSTO VYBOJOVALA DVOJICE **PETR ŠKOPEK** A **DAVID ŠIMEK**.
DRUHÉ MÍSTO ZÍSKALI **PETR VELEK** A **MATYÁŠ PŘEDOTA**.
PRVNÍ MÍSTO VYBOJOVALA DVOJICE **PAVEL MRÁZ** A **JONÁŠ MRÁZ**.

19. prosince 2025 10:49 dop.

ZÁPIS DO PRVNÍ TŘÍDY
12. únor 2026
Základní škola M. J. Husa, Husinec

Okresní soutěž v sálové kopané

Naši žáci vybojovali na okresním turnaji v sálové kopané skvělé druhé místo, když ve finále podlehli družstvu Vlachova Březí těsným výsledkem 0:1.

!!! GRATULUJEME !!!

Zodpovědnost začíná u nás: Stop přemnožení koček

Česká republika se v posledních letech potýká s masovým přemnožením koček. Každý rok se narodí tisíce nechtěných koťat a každé druhé, které je rozdáno „do dobrých rukou“, končí na ulici. Tato zvířata živoří v chatových oblastech, toulají se po vesnicích a často umírají hlady, na nemoci nebo pod koly aut. Přemnožené kočky jsou navíc ekologickým rizikem pro chráněné druhy ptáků a mohou roznášet nemoci přenosné na člověka.

Jediným efektivním a zodpovědným krokem k regulaci této situace je kastrace. Je to jednorázová investice, která vyjde levněji než náklady na další a další nechtěné vrhy. Není pravda, že kastované kočky po zákroku přestanou chytat myši – naopak, zvířata žijí déle, soužití s nimi je pohodovější a kastrace působí i jako prevence vážných nemocí.

Zvažte kastraci svých koček a kocourů a zeptejte se svého veterináře ještě dnes. Více informací naleznete na webu obcekastruji.cz. Zodpovědnost začíná u nás!

Irena Balcarová,

5 mýtů o kastraci koček

Také si myslíte, že...

- 1 Kastrace je proti přírodě.**
Jezdíte autem a vlakem, užíváte antibiotika, televizi, mobil i operace v narkóze jsou pro Vás samozřejmostí. Nic z toho ale příroda nezná. Stále si myslíte, že kastrace kočky nebo kocoura je výjimka?
- 2 Máme kocoura. Nás se to netýká.**
A víte, že váš kocour může ročně zplodit až 40 koťat? Co s nimi bude, narodí-li se „na ulici“?
- 3 Kočka má mít před kastrací koťata.**
Veterinární praxe prokázala, že opak je pravdou. Nejvhodnější čas na kastraci kočky je před první říjí. Kočka ani kocour ztráty schopnosti rozmnožování neoplašují, jde o pud daný přírodou.
- 4 Koťata rozdám známým nebo na inzert.**
Možná někoho ze svého okolí i tentokrát přemluvíte. Možná si koťe vezme neznámý člověk. Co když se k němu ale nebude chovat dobře? Neskončí na ulici? A kam dáte koťata, která neumíte?
- 5 Koťata vždycky topíme.**
Víte, že tím dle zákona na ochranu zvířat proti týrání 246/1992 Sb. riskujete trest odnětí svobody až na 2 roky? Včasnou kastraci kočky nebo kocoura ušetříte utrpení nechtěných koťat.

Zeptejte se vašeho veterináře na kastraci ještě DNES!

Kastruj.cz

MĚSTO HUSINEC

SI VÁS DOVOLUJE POZVAT NA

PLES MĚSTA

6. 3. 2026

20:00

KD HUSINEC

HRAJE TANČNÍ ORCHESTR

TOPBAND

VSTUPNÉ 200 Kč

PŘEDPRODEJ NA MĚÚ A TICKETLIVE

Hasičský Ples

**Sbor dobrovolných hasičů
Husinec**

**Vás srdečně zve
v sobotu 28. února 2026**

V sále KD Husinec

Zahájení ve 20:00

Hraje Pěčnovanka

Vstupné 200 Kč

SBOR CB HUSINEC SRDEČNĚ ZVE NA

Velikonoční výlet

6. 4. 2026 V 9:00

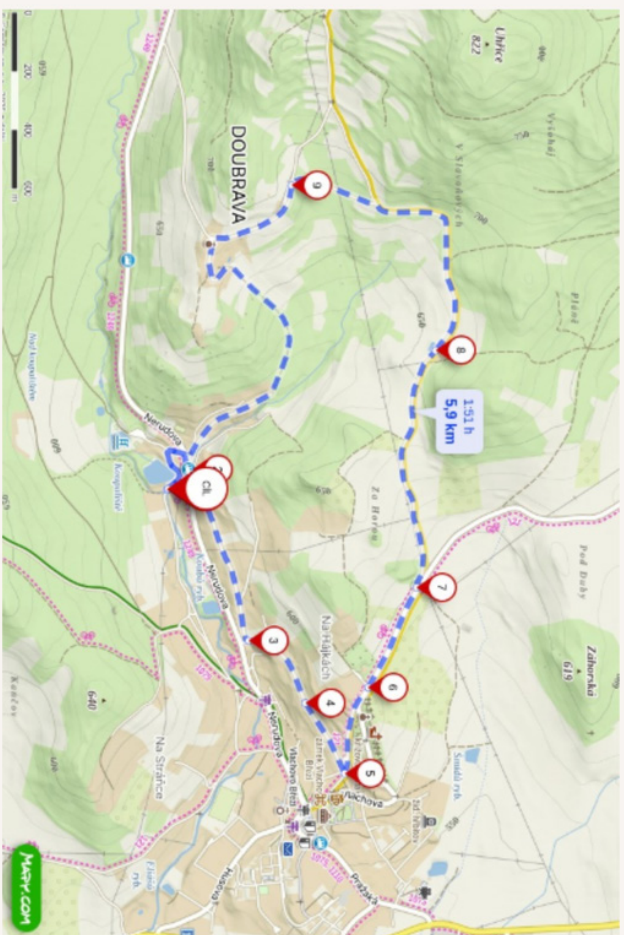

CHÁNŮV MLÝN VE VLACHOVĚ BŘEZÍ

TRASA I SE ZASTÁVKOU NA KOLEDU BUDE NA NECELÉ 3 HODINY.

NA KONCI CESTY NAS BUDE ČEKAT OBĚD VE FORMĚ GRILOVÁNÍ → S SEBOU:
NĚCO NA GRIL, KLUCI POMLAZKU A DĚVČATA NĚJAKÉ MALOVANÉ VLAJČKO.

TĚŠÍME SE NA SPOLEČNÝ ČAS!

MĚSTO HUSINEC VÁS ZVE NA

JARNÍ

setkání seniorů

OD 14:00 HODIN V KULTURNÍM DOMĚ

22 DUBEN | 2026

PROGRAM

- KAPELA INVENCE – K Tanci I POSLECHU
- VYSTOUPENÍ DĚTÍ ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY
- VĚDOMOSTNÍ KVÍZ O CENY
- OBČERSTVENÍ

PŘIJĚTE SE S NÁMI POBAVIT

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Je již mnohaletou tradicí se v lednu v rámci ekumény každoročně sejít, sdílet společnou víru a společně se modlit. Ekumena je hnutí za sjednocení a spolupráci křesťanských církví, zdůrazňující společný základ víry a překonávání rozdílů (v jejím rámci také např. vznikl společný překlad Bible).

V úterý 20. ledna jsme se sešli v kostele sv. Jakuba Většího v Prachaticích. Liturgií provázel domácí duchovní, p. Petr Plášil, a slovem zamýšlení nám posloužil jáhen Samuel Vašín z Církve československé husitské. Liturgie odpovídala arménské ranní mši, a tak se na mnoha místech vyskytoval obraz svět-

la – Kristus jako světlo nebo světlo dne jako připomínka světla, které osvětluje naše nitro.

Ve středu 21. ledna jsme se sešli v modlitebně Církve bratrské v Husinci. Průběh setkání odpovídal tentokrát bratrskému pojetí bohoslužby; provedl nás jím místopředseda staršovstva husineckého sboru Jiří Honsa. Promluvu měl p. Petr Plášil na biblický text z listu Efezským o skromnosti, tichosti a trpělivosti.

Ve čtvrtek 22. ledna proběhlo poslední setkání v modlitebně CČSH v Prachaticích. Bohoslužbou nás vedl bratr Samuel Vašín, který má objekt na starost, a i když tam

už nebydlí, věnuje se jeho opravám. Bohoslužba byla zahájena modlitbou Páně a pokračovala dle programu připraveného v Arménii. Zamýšlení měl Miroslav Chán z Církve bratrské, také na verše z listu Efezským: „Jeden je Bůh a Otec nás všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.“ Připomněl, že je důležité, jakým jsme obrazem. Bůh Otec je s námi i v nás a chce, abychom i my byli s druhými a plačícím i radujícím se do-
svědčovali Boží dobrou přítomnost.

Tak kéž se nám to daří v každodenní praxi.

Za ekumenu Miroslav Chán a Jakub Linzmajer

SPOZ připravuje

Pozvánka na Jarní setkání seniorů

Srdečně zveme všechny naše spoluobčany na tradiční Jarní setkání seniorů, které se uskuteční **ve středu 22. dubna od 14:00 hodin** v kulturním domě.

K tanci a poslechu zahraje oblíbená kapela Invence pod vedením pana Beránka. O radostný úvod se postará vystoupení dětí z naší základní školy a těšit se můžete i na populární vědomostní kvíz o Husinci, který si připravil David Kudýn. Chybět samozřejmě nebude

ani dobré občerstvení. Přijďte se s příchodem jara pobavit se svými sousedy a přáteli!

Jarní výlet seniorů – rezervujte si termín

Máme dobrou zprávu i pro milovníky cestování. Na středu 20. května plánujeme další výlet za poznáváním krás naší vlasti. Program je v tuto chvíli v přípravě, ale už nyní si můžete tento termín zapsat do kalendářů. Bližší podrobnosti a cíl výletu zveřejníme v dubnovém čísle zpravodaje.

Eva Grunská

Vladimíra Fridrichová Kunešová: Od rýsovacího prkna k šumavským Madonám

Když se s ní posadíte k rozhovoru, máte pocit, že před vámi nesedí jen jemná umělkyně, ale i racionální strojařka a trochu i ta rebelka, která si vyvzdorovala vlastní osud. Vladimíra Fridrichová Kunešová je žena mnoha zájmů. Malířka, která své Madony maluje na plech ošetřený v autodílně, kantorka, která v osm ráno dostala nabídku a v deset už učila Nerudu, a především hrdá pracovitá bytost, která v poctivém řemesle našla lék na životní kotrmelce.

Paní profesorko, ačkoliv jste rodačka z Loun a žijete ve Vimperku, Vaše jméno je v posledních desetiletích neodmyslitelně spjato s Husincem. Jak se stalo, že se Vaším domovem a tvůrčím zázemím stal právě náš kraj a Husinec?

Ta cesta začala vlastně už u vyprávění mé babičky, která pocházela z nedalekého Vlachova Březí. I když ji osud zavál na sever Čech, její vzpomínky na Prachaticko, Husinec a zdejší tradice ve mně odmalička budovaly silné pouto k tomuto koutu země. Když jsem si pak za životního partnera vybrala rodáka z Prachatic, byla to pro mě přirozená cesta do kraje mých předků. Husinec mě pak provázel celou mou uči-

telskou kariéru skrze studenty na prachatickém gymnáziu.

Dnes je pro nás Husinec místem, které milujeme. Přestože trvale bydlíme ve Vimperku, husinecká chalupa je naším skutečným tvůrčím zázemím. Máme zde ateliér, zahradu, upřímné přátele a možnost zapojit se do zdejšího kulturního života. Zkrátka se nám tu dobře žije a tvoří.

Váš příběh začíná v Lounech, ale vaše dospívání bylo ve znamení velkého rozhodnutí. Proč jste si jako premiantka místo gymnázia vybrala jemnou mechaniku v Teplicích a později strojařinu v Mostě?

Byla to malá vzpoura. Rodiče se rozvedli, když mi bylo pět, zůstala jsem jen s maminkou a ona na mě lpěla. Chtěla mě mít doma, v bezpečí. Cesta na dvanáctiletku v Lounech byla logická, měla jsem samé jedničky, ale já si řekla: „Ne. Nebudu doma a nebudu chodit každý den tu stejnou půlhodinu ze školy domů.“ Měla jsem velkou touhu jít si vlastní cestou. A tak jsem

odešla studovat průmyslovku do Teplic.

(Dobový kontext: Co byla „dvanáctiletka“? V 50. letech se československé školství pokusilo o reformu podle sovětského vzoru. Jedenáctiletá (později dvanáctiletá) střední škola spojovala základní a střední vzdělání do jednoho celku v jedné budově. Pro premianty to byla logická cesta k maturitě a na univerzitu.)

To je pro budoucí výtvarníci docela extrémní volba. Jak se tehdy mladá dívka šila se strojírenskou průmyslovkou a později dokonce s „černou strojařinou“ v Mostě?

Víte, co mě na té strojařině fascinovalo? Systém. Ta práce měla logiku, řád, jasná pravidla. Později na fakultě jsem třeba vůbec neměla ráda literární semináře, kde si každý vymýšlel nějaké své

nepodložené teorie o tom, co chtěl básník říci. Strojařina mi naproti tomu dala systematické myšlení. A to mi pomáhá dodnes. Ve výtvarné práci se pracuje s chemií a matematikou víc, než si lidé myslí. Vlastně všichni velcí mistři byli zároveň matematici. Snad s výjimkou impresionistů je všechno postavené na matici.

Pamatujete si na to prostředí v Mostě? Přece jen, technická průmyslovka byla tehdy převážně mužský svět.

Kluci tam chodili na směny do povrchových dolů. Já jsem tam sice studovala, ale už tehdy jsem cítila, že potřebuji protipól. Začala jsem kreslit a tvořit rukama. To mě provází od dětství – ta potřeba vzít materiál a udělat z něj něco hezkého. Ve třetím ročníku mi došlo, že techniku jako takovou dělat nechci, že se musím vrátit k umění. Ale tu maturitu jsem chtěla mít. Řekla jsem si, že to dotáhnu.

Kdy se tedy ten „technický svět“ začal lámat zpátky k umění?

Bylo to na průmyslovce v Mostě. Začala jsem chodit do výtvarného kroužku, který vedl Zdeněk Sýkora – úžasný moderní malíř a lounský rodák. On byl konstruktivista, miloval geometrii. Ohromně mě ovlivnil. Díky němu jsem si ujasnila, kudy chci jít. Rozhodla jsem se zkusit Karlovu univerzitu – Filozofickou fa-

kultu, obor učitelství, zaměření na češtinu a výtvarnou výchovu. Zdeněk Sýkora si mě oblíbil. Řekl mi: „Hele, já ti pomůžu u zkoušek.“ Já protekci nechtěla. Chtěla jsem vědět, jestli jsem opravdu dobrá.

A jak to dopadlo?

Dřela jsem jako kůň. Četla jsem, malovala. A když přišly výsledky přijímaček na pražskou Filozofickou fakultu, byla jsem třetí z dvou set uchazečů. To mě velice povzbudilo.

Na fakultě jste studovala kombinaci čeština a výtvarná výchova. Jaký to byl skok ze strojírenské průmyslovky do centra pražské vzdělanosti?

Obrovský. Zpočátku jsem měla komplexy, protože jsem neuměla mluvit. Průmyslovka vás nenaučí rétorice nebo hlubokým rozborům děl. Musela jsem to všechno dohánět. Čeština byla považovaná za nejtěžší obor, lingvistika nám dávala zabrat. Ale výtvarka, ta mě držela. V Praze mě formovaly galerie starého umění. Tam jsem se zamilovala do staromistrovství – do

té poctivé, nejsložitější práce. Tehdy jsem si v sobě definovala, že se vlastně chci vrátit ke kořenům, k technice, která je stará staletí.

K té době se váže i vaše fascinace letadly. Je pravda, že z vás mohla být letuška?

Bydleli jsme tehdy na Petřínách, kousek od Ruzyně. Milovala jsem zvuk letadel, ta stará startující „tůčka“. Navíc se naše rodina přátelila s Františkem Fajtlem, slavným anglickým letcem a autorem knihy Sestřelen.

To je ten legendární generál, který byl předlohou pro postavu odbojáře v podání Jiřího Kodeta ve filmu Pelíšky?

Přesně on! My ho znali jako neuvěřitelně klidného člověka, ale když se naštal, tak ta podoba s filmem byla stoprocentní. Jednou jsem s ním letěla do Bulharska a on tam seděl, v klidu si četl noviny, zatímco všichni ostatní v le-

tadle bledli strachy. Tehdy mi řekl, že umím jazyky (studovala jsem jich pět), a ať jdu dělat letušku.

Fajtlovi se totiž zamlouvala hlavně moje francouzština. V té době se ve mně láska k tomuto jazyku začala naplno rozvíjet – fascinovala mě jeho malebnost, ale i onen koketní půvab mluvčích, jejich mimika, elegance a móda. Byla to vášeň, která se mnou pak šla celým životem.

Tehdy jsem se sice zúčastnila příprav na letušku, které byly skutečně náročné. Holky musely umět seskočit snad ze čtyř metrů z letadla, aby při havárii mohly fungovat. Lákalo mě to, ale nakonec jsem si řekla, že to není cesta pro mě. Maminka by mi „dezerci“ z fakulty neodpustila. Tak jsem letuškám zamávala a zůstala u psaní diplomky.

Po studiích v Praze jste se nakonec ocitla v Prachaticích. Co vás, holku z Loun zvyklou na Prahu, přivedlo právě sem?

Byla to shoda okolností. V posledním ročníku fakulty jsem se vdala a narodila se mi dcera Lucie. Můj tehdejší muž Václav byl z Prachatic. Tehdy se stala taková věc – z prachatické pedagogické školy odcházel Jirka Rejžek a škola narychlo sháněla výtvarníka. Přijeli za námi na fakultu, vylíčili nám tu „katastrofální“ situaci a manžel se chtěl vrátit domů. Tak jsme jeli.

Jaké byly vaše začátky na prachatické „pedárně“?

Byla jsem tam jako ryba ve vodě. Učila jsem přesně to, co jsem vystudovala, a velice mě to bavilo. Ale musela jsem si dodělat DAMU – loutkoherectví. Divadelní svět mi dal zase jiný pohled na prostor a vyprávění příběhu, což se mi později hodilo i při navrhování scénických výzdob nebo monumentálních gobelínů. Byla to další kapitola mého vzdělávání, která mi

potvrdila, že umění je jen jedno, jen mění formy.

Vaše jméno je v regionu spojeno především s textilní tvorbou. Jak se z učitelky češtiny stane autorka gobelínů, které zdobí radnice a hrady?

Za to může paní Pokorná, moje sousedka z pražských Vinohrad. Byla to výtvarnice textilačka a naučila mě pracovat s textilem. Úplně mě to pohltilo. Začala jsem dělat tapisérie a gobelíny, o které byl obrovský zájem. A protože nás textiláků bylo v republice jako šafránu, šla jsem z jedné velké zakázky do druhé. Gobelíny pro radnice v Sušici, Strakonici, Prachaticích nebo pro hrad Rabí – většinou to byly historické náměty. V Prachaticích Vilém z Rožmberka, v Sušici pověsti o založení města. Ale byla to dřina. Sedět u toho hodiny, měsíce... Záda a ruce mě z toho bolí dodnes.

Mnoho lidí vás zná jako profesorku prachatického gymnázia.

To byla neuvěřitelná situace. Původně jsem učila na pedagogické škole, ale kvůli odchodu mého prvního muže jsem odešla na „lidušku“. Měla jsem ateliér naproti gymnáziu ve starých kasárnách, kterým se říkalo Štorvín (německy Sternwirt – Hospodský u Hvězdy; je to název dávno zaniklého hostince, na jehož základech vojenský areál v roce 1875 vyrostl). Jednou v osm ráno vletěl do dveří zástupce ředitele Franta Šíma a spustil: „Musíš okamžitě nastoupit, češtinářka odešla na rizikové těhotenství.“ Já namítala, že musím vědět, kam děti v látce došly, ale on jen mávl rukou: „Máš tam Nerudu, nech všeho a běž!“ V osm mě oslovil a v deset už jsem stála před tabulí. Zůstala jsem tam až do důchodu a byla jsem tam šťastná.

Kdy přišel ten moment, kdy jste opustila textil a vrátila se ke starým mistrům?

Když mě oslovili ze Lhenic, abych jim zachránila křížovou cestu. Byla v katastrofálním stavu. Začala jsem ji restaurovat. Jeden z prvních dílů Toulavé kamery byl o křížové cestě ve Lhenicích a má název Malířka kapliček. To mě nastartovalo ke studiu starých mistrů, hlavně Josefa Führicha (chrastavský rodák a profesor vídeňské akademie, nejslavnější evropský tvůrce křížových cest 19. století). Hledala jsem o něm materiály, kde se dalo, dokonce jsem kvůli tomu jela až do vídeňské Albertiny, abych si přivezla jeho monografii. Chtěla jsem dělat kopie, které budou mít duši a vydrží. Pak se ozval inženýr Jirsa, který měl projekt na záchranu sakrální architektury, a pak starosta ze Stožce, pan inženýr Černý. Chtěli vdechnout nový život Stožecké kapli. Moje práce tam spočívala především v restaurování Stožecké Madony a v obnově interiéru,

které kapli vrátily její původní lesk. Byla to mravenčí práce, která musela ladit s duchem celého místa. Do zatím poslední křížové cesty ve Volarech jsem už pak dala hodně svého.

Vaše obrazy na plechu jsou technologickým unikátem. Jak se na tom podílejí autodílny?

To je ta moje strojařská duše. Aby obrazy v krajině přežily šumavské zimy, musí být na plechu, který se v autodílně vypálí podkladovými barvami. Já pak maluji ve vrstvách – podkresba, černobílá podmalba (grisaille) a teprve pak barvy. Je to technologický proces, který spojuje chemii s vírou. Člověk do toho dává všechno. Pracuji pro radost a z vnitřní potřeby.

Paní Mirka si nejvíce cení pracovitosti a jedinečnosti. Nikdy nepatřila k autorům, kteří by tvořili „do šuplíku“ a čekali na uznání budoucích generací. Vždy chtěla, aby její dílo žilo okamžitě, aby šlo ven k lidem a komunikovalo s nimi – ať už v podobě monumentálního gobelínu v obřadní síni, nebo drobné kapličky u lesní cesty. Její stopa v šumavské krajině a v jihočeských městech, od Volar až po Rabí, je jasným důkazem, že se jí toto přání splnilo měrou vrchovatou.

Co bych jí tedy přál do dalších let? Především to, co si přeje ona sama – aby její ruce i nadále s jistotou vedly štětec po chladném plechu. Přál bych jí, aby ji i nadále neopouštěla vnitřní síla, která jí pomohla překonat životní kotrmelce. A nám všem bych přál, aby v naší krajině bylo co nejvíce takových „malířek kapliček“, které dokážou vracet smysl a krásu místům, na která jsme my ostatní v běhu času možná trochu zapomněli.

Ztracená místa

Mnohá místa v Husinci měla v dřívějších dobách svou nezaměnitelnou tvář, která se však pod tlakem nové doby postupně změnila. Poznáte co je na fotografii?

Snímek z roku 1918 nás zavede k budově, kterou v její tehdejší „civilní“ podobě skoro nepoznáme. Tento dům totiž časem prošel unikátní proměnou.

Gruntovní knihy nám jej připomínají již po třicetileté válce, konkrétně roku 1658, jako

tzv. „dům Ledvinků“, v němž bývala živnost řeznická. Počátkem 19. století zde byl zřízen hostinec. Domu se tehdy říkalo „U Antonů“ a míval ve znaku hvězdu na fasádě nad průjezdem. V roce 1856 koupil dům Jan Evangelista Fidler, původem z Dobišova mlýna. Nový majitel zrušil hostinec a místo něj zřídil koloniální obchod (na snímku z roku 1918 již nad výkladní skříní čteme jméno Arnošta Fidler, jeho syna). Vedle menšího hospodářství pak současně provozoval povoznictví, přepravující zejména dříví do sušické sirkárny a rovněž sůl ze solnice ve Zlaté Koruně. Fotografie vznikla okolo roku 1918. V dubnu 1927 byl před dům vysazen javor spolu s dalšími dvanácti podél ulice.

Řešení z minulého čísla

Fotografie nás přenáší do září roku 1932, kdy byla povolena stavba nového jezu nad továrnou na klobouky (horní továrna) na řece Blanici. Vodoprávní povolení k užívání této novostavby obdržel Karel Myslík, majitel husinecké továrny na klobouky, až 11. srpna 1934. Jez byl vybudován jako betonový s korunou a propustí u levého břehu o šířce 3,8 metru.

Pro továrnu šlo o klíčový technický prvek. Jeho hlavním úkolem bylo vhánět vodu do náhonu, který vedl přímo pod budovami a poháněl tovární stroje. Existence jezu a náhonu však vyvolávala konflikty s tehdejšími rybářským spolkem. Rybářům se nelíbilo, že při nízkém stavu vody v řece se ryby stahovaly do hlubších náhonů a stok, kde je majitelé továren a mlýnů často nelegálně lovili.

Ve spodní části náhonu, kde se voda vracela zpět do koryta Blanice, bývala stará tůň obrostlá vrbičím. Právě zde „Pod sady“ měl podle vyprávění svůj domov husinecký vodník. Ten si zdejší klidnou hladinu oblíbil,

i když se po čase – kvůli řezníkovi a useknu-tému ukazováku – nakonec odstěhoval.

I po mnoha letech a zasypaní náhonu jez v Husinci zůstává. Dnes plní důležitou ekologickou funkci: okysličuje vodu a hladina nad ním poskytuje útočiště vodním živočichům. Zároveň nám připomíná dobu, kdy byla Blanice hlavní „tepnou“ husineckého podnikání. Na barevné fotografii je oprava jezu v roce 1983.